

TRÚC TÂM TỬY

Yêu anh
là ước nguyện
cả đời không hối tiếc

"... Có từ bỏ sinh mệnh, trí giác và tất cả,
còn anh từ bỏ danh lợi, sự nghiệp để có cô."

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Trùng Phùng

Chương 2: Số Mệnh

Chương 3: Bí Mật

Mục lục

Chương 1: Trùng Phùng

Chương 2: Số Mệnh

Chương 3: Bí Mật

YÊU ANH LÀ ƯỚC NGUYỆN CẢ ĐỜI KHÔNG HỐI TIẾC

Trúc Tâm Túy
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Trùng Phùng

... Anh là ánh mặt trời vạn đạo, chiếu sáng khuôn mặt tái xanh của em, sự trùng phùng khiến em đau đớn và hoảng sợ.

Mười năm trôi qua tưởng như chỉ trong thoáng chốc, không ngờ cô đã sống ở thành phố này mười năm.

Tay cầm một tách trà hoa quế tỏa hương thơm ngát, Lâm Mặc đứng trước cửa sổ văn phòng thờ dài. Mười năm, tất cả mọi thứ đã thay đổi, e rằng chỉ có tách trà hoa quế đang cầm trong tay là điều duy nhất không đổi thay.

Bên ngoài trời, tuyết lất phất bay, nhuộm trắng cả thành phố. Thực sự Thượng Hải không thường xuyên có tuyết, đặc biệt là tuyết trắng như lông ngỗng trong ngày tết nguyên đán đặc biệt này.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa, Lâm Mặc định thần, quay người bình thần nói một câu: "Mời vào."

"Chị Lâm, tổng giám sát Văn nói nếu chị mệt quá thì không cần đến hội trường nữa."

Lâm Mặc không nói gì, đưa tay ra hiệu mình đã biết điều đó.

Không đi sao được, nếu không cần vội vàng đi gặp đồng nghiệp mới, cô cũng phải đi an ủi bạn thân của mình là Á Nam. Lúc vừa xuống máy bay, cô nói với Á Nam quyết định của mình, cô ấy tức giận đến nỗi không đợi xe công ty tới đón, tự mình bắt một chiếc taxi. Trương Như vừa gọi điện thoại tới thông báo, cô ấy đã đến hội trường, đang làm ầm ĩ lên với cấp trên.

Lâm Mặc vội vàng thu dọn đồ đạc, mặc chiếc áo khoác đen vào rồi rời khỏi công ty.

Công ty cách khách sạn Shangri-la không xa lắm, đi bộ mất khoảng hai mươi phút, vì thế cô không lái xe mà quyết định đi dạo trong tuyết.

Lúc đó là gần sáu giờ tối, mặc dù đang trong kỳ nghỉ lễ nhưng người đi lại trên đường vẫn nườm nượp như ngày thường, tuy nhiên họ không còn có vẻ vội vàng thường thấy. Mọi người hoặc là tụ tập thành nhóm dăm ba người, hoặc là một gia đình hay hai vợ chồng già yêu thương gắn bó bên nhau... Họ cười nói đón tuyết rơi, bọn trẻ con nghịch ngợm vo tròn những cục tuyết ném vào nhau.

Không khí chào đón năm mới bao trùm khắp nơi, Lâm Mặc có vẻ lạc lõng trong không khí vui vẻ đó.

Bước đến khách sạn Shangri-la, đầu tóc và người Lâm Mặc bám đầy tuyết. Cô đứng ngoài cửa, cởi áo khoác ngoài, rũ bỏ cảm giác lạnh lẽo rồi từ từ bước vào hội trường.

Hội trường là một phòng sang trọng ở phía tây tầng hai, lúc này mọi người đã đến rất đông vui nhộn nhịp.

Vị trí trong cùng được đặt một chiếc bục rất sang trọng, giữa bức tường lớn có treo một bức tranh được che bằng vải nhưng có thể nhìn thấy đó là hình ảnh của ba người. Bên trái bục là một quả cầu thủy tinh lớn đặt trên bệ đỡ cũng bằng thủy tinh trong suốt. Bên phải bày một đạo cụ hình cuốn sách đặt dựng đứng như đang chờ có người đến mở để khám phá bí mật bên trong.

Đối diện sân khấu có rất nhiều nhạc cụ và nhân viên nam ghi hình đang cầm các thiết bị quay chụp, tranh nhau chiếm các vị trí có lợi cho mình; các phóng viên nữ chỉnh micro trong tay, tranh thủ chuẩn bị máy ghi âm và các

câu hỏi. Tất cả mọi người đều háo hức chờ đợi đến thời khắc đón chào năm mới và một điều mới mẻ trong chương trình này.

Lâm Mặc đứng ở ngoài cửa và không rời khỏi vị trí đó.

Nhìn đồng hồ thấy sắp đến giờ bắt đầu rồi, cô xem một lát rồi quay về hậu trường cũng không muộn. Nói ra thật buồn cười, công ty giới thiệu nhóm mới lập có ba thành viên, nghe nói đó là ba anh chàng rất đẹp trai và sẽ hợp tác làm việc với cô trong tương lai. Tuy nhiên, cô không biết gì về họ, thông tin hồ sơ cơ bản như họ tên cô cũng chưa hề xem qua.

Không phải là công ty không cung cấp, chủ yếu là do cô không có thời gian. Sự nghiệp của Á Nam đang phát triển rất tốt, cô cần đi rất nhiều nơi, cô không hề quan tâm đến những điều không có liên quan đến Á Nam.

Sự thật là nhiều năm qua, trong lòng cô, ngoài Á Nam không có sự tồn tại của người khác.

Ánh đèn màu vàng chanh trong phòng tối dần, chỉ có ánh đèn trên bục sân khấu vẫn sáng. Những âm thanh hỗn độn dần dần lắng xuống, chỉ còn nghe thấy tiếng sột soạt của quần áo cọ vào nhau. Tất cả pháo giấy đều hướng về phía sân khấu, yên lặng chờ tới giây phút nghi lễ ký kết chính thức bắt đầu .

"Xin đón chào các quý công ty truyền thông đến tham dự lễ ký kết. Tôi rất vinh hạnh được giới thiệu với mọi người nhóm "Secret". Tất cả mọi người đều biết, "Secret" có nghĩa là "bí mật". Điều này cũng có nghĩa là ba thành viên của công ty chúng tôi đều có những bí mật riêng."

Người dẫn chương trình cười có vẻ hơi bí mật, ánh đèn tối dần, chỉ còn một tia sáng trắng rọi đi rọi lại rất nhanh trên sân khấu, người dẫn chương trình vừa dứt lời, tia sáng cũng dừng lại bên trái bục.

"Tiếp theo, tôi xin hân hạnh tiết lộ bí mật với mọi người. Xin mời thành viên đầu tiên của "Secret", Liễu Vân Dật, một người rất có đầu óc, nụ cười rạng rỡ hơn bất kỳ ai, anh có kinh nghiệm bảy năm đi du học và vừa mới về nước."

Dưới ánh sáng trắng xuất hiện một thanh niên trẻ, ung dung bước ra giữa sân khấu.

Thực hiện nghi lễ chào hỏi giống như một thân sỹ, người đó mỉm cười trong ánh đèn và nói: "Xin chào tất cả mọi người, tôi là Liễu Vân Dật."

Lâm Mặc đứng trong bóng tối, mặt không hề bộc lộ cảm xúc gì. Cô thầm đưa ra đánh giá.

Có thể thấy ngoại hình không tồi nhưng hành vi và lời nói quá khách sáo, thiếu mất một chút chân thật, là một người khá biết cách giả tạo.

"Xin mời vị thứ hai, Bách Vũ Trạch, là một nhân tài của viện âm nhạc, có vẻ hơi lạnh lùng và rất đẹp trai.

Một chàng trai rất trẻ, điềm nhiên bước lên bục, đôi mắt đẹp hơi lạnh lùng nhìn xuống phía dưới, nhận lấy micro từ người dẫn chương trình, cậu bình thản tự giới thiệu: "Xin chào tất cả mọi người, tôi là Bách Vũ Trạch."

Học ở viện âm nhạc ra là người có tài, nhưng người có tài khó tránh được sự tự mãn, rất lý tưởng hóa, e rằng muốn dạy bảo cũng tốn khá nhiều công phu.

Lâm Mặc hơi mỉm cười, cảm thấy có một điều gì đó khá thú vị.

"Người cuối cùng rất đẹp trai anh tuấn, có khí chất nho nhã làm rung động lòng người, một quý công tử đến từ Singapore, anh tên là Giang Hạo Vũ."

Singapore? Giang Hạo Vũ?

Toàn thân Lâm Mặc cứng đờ như hóa đá, cô đứng thẳng người, mắt không chớp nhìn về hướng đó.

Một người mặc áo sơ mi trắng thắt cà vạt đen, bên ngoài mặc một bộ comple màu sáng bạc xuất hiện dưới ánh sáng, anh có vẻ hơi do dự chầm chậm bước lên sân khấu và đứng bên cạnh Bạc Vũ Tắc.

Sự xuất hiện của anh tạo ra một sự thay đổi lớn. Mọi tiếng động trong phòng biến mất, ánh đèn đang nhấp nháy cũng như ngừng lại trong giây lát. Ánh mắt của mọi người dồn lên sân khấu, dưới ánh sáng lóa mắt là một người có thân hình cường tráng, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú đẹp tuyệt vời như một nhân vật bước ra từ trong truyện tranh.

Anh đứng ở đó với vẻ vô cùng căng thẳng, hai tay ngợng nghịu chắp vào nhau rồi lập tức bỏ ra, ánh mắt vô cùng trong sáng hơi mất tự nhiên. Chính vẻ đẹp đẽ nho nhã nhưng bối rối như không biết phải làm gì đó đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

"Xin chào mọi người, tôi là Giang Hạo Vũ, tôi đến từ Singapore."

Anh cầm chiếc micro trong tay, nhìn về phía các phương tiện truyền thông cất tiếng chào mọi người với một giọng rất cuốn hút.

Sắc mặt Lâm Mặc trắng bệch như giấy. Bất giác cô cúi người đưa tay phải lên ôm lấy ngực, dường như có một bàn tay đang bóp mạnh trái tim cô khiến cho cô đau đớn không sao thở được. Cô đấu tranh với chính mình, cố gắng ngẩng đầu lên nhìn với vẻ không dám tin, đèn thủy tinh trên đầu đã bật sáng giúp cô nhìn rõ ràng hơn người đang đứng trên sân khấu.

Đúng là anh ấy.

Cả người cô lạnh cóng như đang ngâm mình trong nước đá, sự lạnh lẽo xuyên thấu da khiến cô không còn cảm giác gì nữa.

Tôi là Giang Hạo Vũ, tôi đến từ Singapore.

Tôi là Giang Hạo Vũ, tôi đến từ Singapore.

...

Trong đầu cô không ngừng vang lên giọng nói đó, nó đeo bám lấy cô như ma quỷ, cho dù cô không muốn nghe như thế nào, thậm chí dùng cả hai tay để bịt lấy tai cũng không có tác dụng gì, đó là những âm thanh phát ra từ tận đáy lòng khiến cô không sao thoát ra được.

Buổi lễ vẫn tiếp tục diễn ra, người dẫn chương trình lần lượt nói chuyện với cả ba thành viên và giới thiệu về họ. Trong khi Liễu Vân Dật nói rất hùng hồn thì Giang Hạo Vũ yên lặng đứng bên cạnh, đầu hơi cúi xuống có vẻ ngại ngùng, anh đột nhiên ngẩng đầu nhìn khắp các phóng viên rồi quay về phía Lâm Mặc đang đứng.

Đúng lúc ánh mắt anh nhìn về phía Lâm Mặc, cô đã quay người bước ra khỏi cửa, chỉ để lại cho anh một hình ảnh vừa quen thuộc vừa mơ hồ.

Người đó là ai? Vì sao anh lại có một cảm giác kỳ lạ như vậy?

Nhưng không để cho anh có thời gian suy nghĩ, người dẫn chương trình đã chuyển chủ đề về anh, anh chuẩn bị tinh thần để trả lời một cách thận trọng.

Lâm Mặc hoang mang chạy đến phòng vệ sinh, hai tay bám chặt lấy thành bồn rửa mặt và thở gấp gáp. Không khí dường như càng lúc càng loãng ra, nỗi đau đớn trong lòng cô không sao giải tỏa được, máu trong huyết quản chảy rần rật, cô cảm thấy vô cùng khó chịu.

Vội vàng mở ba lô lấy ra một lọ thuốc rồi đưa hai viên thuốc màu trắng lên miệng, cô uống nước từ vòi để nuốt thuốc trôi xuống cuống họng.

Chương Vận đã dạy cô phương pháp rồi, phải làm gì nhỉ? Rốt cuộc là phải làm gì? Đúng rồi, thở thật sâu, hít từ từ một hơi dài rồi chậm chậm thở ra, làm liên tục như vậy. Còn nữa, đếm nhịp đập của tim mình, đếm từ từ, chậm một chút, rồi lại chậm một chút...Làm như vậy sẽ không còn cảm thấy khó chịu nữa.

Một giọt nước mắt rơi xuống mặt bồn rửa mặt bằng sứ trắng tinh rồi tan vào dòng nước, không để lại dấu tích gì nữa. Lâm Mặc vận cho vòi nước chảy ở mức to nhất và vỗ nước lên mặt.

Nhìn nhầm rồi, nhất định là nhìn nhầm rồi. Đó chỉ là ảo giác của cô mà thôi, bởi hôm nay là một ngày quan trọng nên cô mới có ảo giác như vậy.

Cô không ngừng cố gắng thuyết phục bản thân mình, nhưng lý do như vậy...

Tại sao lại như vậy?

Cánh tay không đỡ nổi cơ thể cô nữa, cô trượt ra khỏi bồn rửa mặt, khuỵu xuống sàn.

Tại sao lại như vậy?

...

Một lát sau có người mở cửa phòng vệ sinh, cô cũng không để ý.

"Lâm Mặc, sao em lại ở đây? Sao thế? Có chuyện gì xảy ra à?"

Lâm Mặc hoảng hốt khi thấy có người gọi tên mình, một đôi tay đặt lên vai cô khiến cô giật mình. Giống như một con nai nhỏ co ro vì lạnh, cô ngẩng đầu lên và thấy Trương Như đang lo lắng nhìn cô.

"Không, không có gì, chỉ là hơi đau đầu thôi."

Cô ép mình phải lấy lại bình tĩnh như không hề có gì xảy ra và quên đi những ảnh hưởng do Giang Hạo Vũ đem lại. Nhưng mặt cô vẫn tái nhợt, không thể trở lại bình thường ngay được.

Trương Như đỡ cô đứng dậy, nhặt túi và áo khoác lên giúp cô.

"Có thật là không sao không? Đúng là em mệt mỏi quá, dù sao cũng đã hoàn thành công tác tuyên truyền cho Á Nam trong giai đoạn này rồi, tốt nhất là em xin nghỉ phép một thời gian, không cần phải đến hướng dẫn người mới nữa. Thật là không biết phải nói với em thế nào, em không được nghĩ là mình còn trẻ mà không chú ý giữ gìn sức khỏe, phụ nữ sau hai mươi lăm tuổi là cần phải biết chăm sóc sức khỏe và sắc đẹp nhiều hơn rồi."

Lâm Mặc không thể không thấy buồn cười.

Loading...

Cô năm nay hai mươi tám tuổi, như Trương Như nói thì đã đến tuổi phải biết giữ gìn chăm sóc sắc đẹp rồi. Vì sao chứ? ... Cuộc đời cô e rằng không thể có ngày đó, vì vậy, kệ thôi! Trương Như đúng là buồn cười, nhiều hơn cô hai tuổi và mới tổ chức sinh nhật lần thứ ba mươi mà giống như là đang hời xuân, cả ngày chỉ nói liên tục không ngừng.

Trước đây cô nghĩ, rời xa Á Nam để hướng dẫn người mới đến là có thể bắt đầu một sự mới mẻ và bận rộn mới, nhưng đột nhiên cô lại không muốn làm việc này nữa, thậm chí muốn rời bỏ hẳn Tranh Tinh. Bởi một sự việc bất ngờ xảy ra, cô gặp lại Giang Hạo Vũ, tất cả đang dần dần thoát ra khỏi tầm kiểm soát của cô.

Cô phải tiếp tục như thế nào đây?

Hít một hơi thật sâu, cô cầm lấy túi đồ trang điểm, chậm rãi chỉnh sửa lại dung nhan của mình. Sau khi trang điểm kỹ lưỡng, nét mặt cô không còn để lộ một chút cảm xúc nào nữa, bình thản, giống như đã thoát ra khỏi thế giới trần tục, lạnh lùng nhìn tất cả mọi điều diễn ra bên cạnh mình.

Trương Như đứng bên cạnh hơi ngạc nhiên.

Làm việc cùng Lâm Mặc đã tám năm, cùng là những nhân viên đầu tiên của công ty, qua lại với nhau khá hòa hợp nhưng cô chưa bao giờ hiểu rõ về Lâm Mặc, không bao giờ biết trong lòng cô ấy đang nghĩ gì. Cô ấy chỉ đi một mình, ngoài bạn thanh mai trúc mã là Tô Á Nam, cô không hề có quan hệ thân thiết với bất kỳ người nào khác.

Cô luôn cảm thấy, trong lòng Lâm Mặc có một sự tổn thương nào đó và được cô ấy che giấu bằng một lớp mặt nạ lạnh lùng.

"Đi thôi."

"Ờ."

Trương Như cùng Lâm Mặc quay trở lại phòng tiếp khách, lúc này đang tiến hành lễ ký kết, sau đó lãnh đạo Tranh Tinh khởi động quả cầu thủy tinh. Lâm Mặc không nhìn lên sân khấu nữa, cô đi thẳng đến phòng nghỉ phía sau hậu trường.

Chưa kịp mở cửa, cô đã nghe thấy âm thanh ầm ĩ bên trong qua cánh cửa dày và nặng vọng ra.

Trương Như không nhịn được cười, nói với Lâm Mặc: "Em gây ra vấn đề nghiêm trọng đấy, vừa nãy mới thông báo cho Á Nam chuyện này, cô ấy không dám làm gì em, nhưng Văn Bác thì thâm rồi, ầm ĩ suốt từ lúc Á Nam bước vào cửa, ngay cả cấp trên cũng không chịu nổi nên đi trước rồi, bây giờ e rằng chỉ có một mình Văn Bác đang phải chịu đựng."

"Nếu nói trước cho cô ấy biết thì sự việc sẽ càng rắc rối thêm thôi." Lâm Mặc nói rồi đẩy cửa bước vào."

Nếu nói cho Á Nam biết vào lúc cô đưa ra quyết định thì cô ấy nhất định sẽ lấy công việc ra để phản đối, tất cả mọi kế hoạch làm việc sẽ bị gián đoạn. Lịch trình làm việc của cô ấy đã được sắp xếp xong từ nửa năm trước, thay đổi vào lúc này sẽ rất bất lợi, dù sao cô ấy cũng đã trở thành một nghệ sỹ nữ rất nổi tiếng rồi nên không thể mạo hiểm như vậy.

Tất cả mọi người trong công ty đều hiểu điều này nên những người biết chuyện đều không để lộ ra bất kỳ thông tin nào.

Khi hai người bước vào, không có ai chú ý đến họ.

Tô Á Nam đang đứng quay lưng lại phía họ, hai tay chống nạnh, trút một loạt những lời tức giận lên người ngồi đối diện cô, nét mặt Văn Bác đầy vẻ cam chịu.

"Rốt cuộc là công ty muốn gì? Sao dám động vào người của tôi? Cô ấy mới đi tuyên truyền được hai tháng ở bên ngoài, khi quay về mọi thứ đều thay đổi là sao? Quan hệ giữa tôi và Tiểu Mặc như thế nào mọi người đều biết? Từ thời học sinh, chúng tôi đã không bao giờ rời xa nhau. Bây giờ tính sao? Người mới quan trọng thế nào mà điều người của tôi đi? Nói cho mọi người biết, tôi tuyệt đối không đồng ý."

Văn Bác giải thích một cách yếu ớt: "Đây là quyết định của Lâm Mặc, tôi nói thế nào chị cũng không tin..."

"Tôi đương nhiên không tin. Cậu nghĩ là tôi dễ bị lừa sao? Nếu không phải là các người ép thì sao cô ấy lại đồng ý như thế? Các người nghĩ là cô ấy không phản đối gì sao? Hừ, tôi tuyệt đối sẽ không để cho các người được toại nguyện, chỉ cần tôi vẫn còn ở Tranh Tinh, đừng hòng có ai hy vọng bắt nạt được cô ấy."

"Bốp, bốp, bốp", có tiếng vỗ tay vang lên, Tô Á Nam quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Mặc đang mỉm cười đứng ở cửa, phía sau là Trương Như, một người nói luôn miệng.

"Vừa mới lên trang nhất, vì sao lại muốn lên nữa? Nhưng lần này có vẻ không hay cho lắm."

Tô Á Nam nghe thấy lời đả kích của cô, tức giận trừng mắt nhìn, nét mặt đầy căm phẫn.

"Đây là quyết định của mình, không liên quan đến công ty."

Lâm Mặc tìm một chiếc ghế ngồi xuống, sự dày vò tâm trạng lúc trước khiến cho cô tiêu hao quá nhiều sức lực. Cô không còn cách nào để an ủi tinh thần của bạn thân mình nên đành nói rõ ràng với cô ấy.

"Nói như vậy là cậu muốn bỏ rơi mình?" Tô Á Nam có vẻ giận dỗi kiểu trẻ con, hét lên với Lâm Mặc.

"Á Nam, sao có thể nói như vậy được? Người mới đến lần này đặc biệt quan trọng, chị và Lâm Mặc đều là nhân viên cũ của công ty, phân tích ra, để hai chúng tôi hỗ trợ là một sự sắp xếp hợp lý." Trương Như nghĩ một lát, không nhịn được ghé sát tai Tô Á Nam nói nhỏ chuyện vừa xảy ra ở trong phòng vệ sinh.

Biết bạn mình không khỏe, tâm trạng của Tô Á Nam bình tĩnh trở lại. Cô bước đến bên Lâm Mặc, quỳ xuống cầm lấy tay cô, dịu dàng nói: "Có phải là cấp trên nhờ cậu, cậu không muốn từ chối không? Không sao, mình sẽ nói với ông ấy để cậu không phải hướng dẫn người mới. Làm với mình đã mệt như thế, lại còn hướng dẫn người mới, cậu...làm sao mà chịu nổi?"

Trong lòng Trương Như và Văn Bác cũng cảm thấy hơi lo lắng.

Sức khỏe Lâm Mặc rõ ràng là không phù hợp với công việc vất vả như thế này, nhưng với sự cố gắng, cô đã trụ vững trong tám năm qua. Mặc dù thoát nhìn cô có vẻ yếu đuối nhưng sự kiên cường hiếm có của cô giúp cho cô luôn sống rất tốt.

Cô có thể tiếp tục kiên trì sống như vậy được không? Điều đó lúc này ngay cả bản thân cô cũng không chắc chắn.

Đột nhiên, trong lòng cô hiện lên một câu hỏi: Rốt cuộc vì điều gì mà giờ này cô vẫn còn sống?

Cô cười, nụ cười rất đẹp nhưng hơi lạ lùng. Tô Á Nam nhìn thấy nụ cười của cô, đột nhiên cảm thấy run rẩy và sợ hãi. Cô chưa nhìn thấy Lâm Mặc cười như vậy bao giờ, nó đem đến một cảm giác giống như sự tuyệt vọng.

"Không sao, mình có thể." Cô nói, không biết là đang nói với Á Nam hay nói với chính bản thân mình.

Nghe thấy câu trả lời kiên định của Lâm Mặc, Tô Á Nam yên lặng. Là bạn thân với nhau nhiều năm, làm sao cô lại không biết tính cách của Lâm Mặc được. Việc mà Lâm Mặc đã quyết định thì hiếm ai có thể thay đổi được, cô cũng vậy mà thôi. Vì sao? Vì sao lại cần một công việc bận rộn để giày vò bản thân? Đây là điều cô không sao có thể hiểu được. Lần đầu tiên cô cảm thấy, có lẽ Lâm Mặc có rất nhiều điều bí mật mà cô không hề hay biết.

Trong phòng, lễ ký kết được tiến hành theo đúng kế hoạch và kết thúc một cách thuận lợi.

Lâm Mặc ngồi thẳng dậy, nhanh chóng lấy lại sắc mặt tươi tỉnh, đón chờ giây phút gặp mặt chính thức với Secret.

Cô là Lâm Mặc, ngay từ đầu đã như vậy rồi, cô sẽ không bao giờ bị ảnh hưởng bởi bất kỳ ai và bất kỳ việc gì, kể cả Giang Hạo Vũ cũng không. Khi

nhìn thấy Giang Hạo Vũ, tim cô giật thót lại rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Trương Như kéo cô tới trước mặt ba người Secret rồi giới thiệu: " Đây là trợ lý của các anh, Lâm Mặc. Cô ấy là trợ lý cho đàn chị của mọi người là Tô Á Nam, kinh nghiệm rất phong phú, cô ấy sẽ giúp mọi người nhanh chóng bước vào thế giới của người nghệ sỹ."

"Chào mọi người, tôi là Lâm Mặc."

Lâm Mặc hơi nhếch miệng nở một nụ cười giống như làm theo một công thức, mặt nhìn thẳng vào Giang Hạo Vũ, không hề ngạc nhiên khi thấy vẻ kinh ngạc đến mức toàn thân như hóa đá của anh. Ánh mắt của cô lướt qua anh nhìn sang phía Liễu Vân Dật.

"Xin chào, tôi là Liễu Vân Dật, rất mong cô dạy bảo."

"Em là Bách Vũ Trạch, chào chị."

Cô rất gầy, bàn tay dường như chị có xương mà thôi. Bách Văn Trạch ngẩng đầu nhìn cô nhận xét thầm trong bụng.

Giang Hạo Vũ là người cuối cùng bắt tay với Lâm Mặc.

Khi hai tay nắm lấy nhau, đột nhiên, Giang Hạo Vũ nắm chặt tay hơn.

"Tuệ Nhi? Chung Nhã Tuệ?"

Lâm Mặc nhìn anh, tỏ thái độ hoang mang bối rối.

"Em là Chung Nhã Tuệ?" Không ngờ, Giang Hạo Vũ bị kích động đến mức ôm chầm lấy cô.

Hơi thở quen thuộc khiến cho Lâm Mặc đột nhiên bối rối và run rẩy.

Mọi người xung quanh đều ngạc nhiên, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Một giây, hai giây, ba giây, tim lại bắt đầu đau. Lâm Mặc cố gắng chống cự, dùng lực đẩy anh ra, không ngờ do đẩy quá mạnh, cô lùi lại phía sau mấy bước, tay phải đập vào cạnh bàn.

Tay cô tê dại, nhưng cô không còn cảm giác gì nữa, so với nỗi đau trong lòng, đó chỉ là cảm giác rất nhẹ nhàng mà thôi.

Tô Á Nam chạy tới đỡ cô, tức giận trừng mắt nhìn Giang Hạo Vũ lúc đó cũng đang muốn đến giúp.

"Cái gì mà Tuệ Nhi, Tuệ Nhi, anh nghe cho rõ, cô ấy là Lâm Mặc, không phải là Nhã Tuệ nào cả."

Giang Hạo Vũ dừng chân lại, đứng đó nhìn Lâm Mặc không nói lời nào, tâm trạng có vẻ gì đó cô đơn lạc lõng.

Liễu Vân Dật không nén được tò mò hỏi anh: "Chung Nhã Tuệ là ai? Không phải là bạn gái trước đây của anh chứ?"

"Đúng."

"Thế, cô ấy và cô Lâm rất giống nhau sao?"

"Giống hệt nhau." Thật sự là giống hệt nhau, mặt mày cũng thanh tú như thế, mái tóc cũng mềm mượt như thế, khác nhau chỉ là thái độ trên khuôn mặt và tóc dài ngắn khác nhau mà thôi. Anh nhớ Tuệ Nhi, cả cuộc đời này không bao giờ quên được.

Ánh mắt cháy bỏng của anh dần dần trở nên ảm đạm, anh đứng nhìn Lâm Mặc rồi lui về góc phòng nghỉ, cầm chai nước khoáng uống cạn bằng một hơi rồi cúi đầu ngồi đó, không biết đang nghĩ gì.

Lâm Mặc ôm lấy tay, tuy không nhìn anh nhưng vẫn cảm thấy vẻ cô độc và đau thương của anh. Thật không ngờ, hóa ra anh vẫn nhớ Chung Nhã Tuệ, vẫn đau đớn vì Chung Nhã Tuệ? Nhưng vì sao? Vì sao phải nhớ? Mười năm rồi, không phải là đã quên rồi sao? Vì sao vẫn nhớ rõ ràng như vậy?

Cô thấy ánh mắt mọi người đang tập trung vào cô bèn căn răng nói: "Tôi không có chị em sinh đôi, nhà tôi ở Hàng Châu, cách nhà Tô Á Nam không xa." Cô quay đầu lại nhìn Văn Bác, nói nhỏ: " Hay là nói với cấp trên đổi người khác hướng dẫn cho họ, tôi vẫn làm cùng Á Nam, tình hình có vẻ không tốt lắm, có thể ảnh hưởng đến tâm lý của anh ấy."

Trong phòng yên tĩnh nên mọi người đều nghe rõ câu nói của cô.

Tô Á Nam rất vui, lập tức ôm chầm lấy Lâm Mặc, nụ cười hiện rõ trên nét mặt. Nhưng cô không vui được bao lâu, người ngồi ở góc phòng là Giang Hạo Vũ đột nhiên nói: "Không sao, nghe theo sự sắp xếp của công ty, tôi có thể kiêm chế được."

Lâm Mặc chỉ cảm thấy từng sợi dây thần kinh trong đầu mình bị vỡ vụn ra kể từ khi nhìn thấy Giang Hạo Vũ. Cô không nói gì và mỉm cười, không ai nhìn thấy tay cô đang run rẩy vì cố gắng kìm nén cảm xúc của mình.

Cô nói: "Vậy thì tốt, sau này hy vọng mọi người sẽ hợp tác vui vẻ."

YÊU ANH LÀ ƯỚC NGUYỆN CẢ ĐỜI KHÔNG HỐI TIẾC

Trúc Tâm Túy
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Số Mệnh

... Anh và cô, số phận đã sắp đặt cho họ không bao giờ rời xa nhau.

Đêm đã khuya, tuyết vẫn không ngừng rơi.

Lâm Mặc đứng bên cửa sổ phòng ngủ ngắm nhìn những bông tuyết bay lượn trong bóng tối, cô không hề có cảm giác buồn ngủ. Trong đầu cô tràn ngập hình ảnh cô đơn lạc lõng của Giang Hạo Vũ, giữa thời tiết này càng khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo hơn.

Nghĩ lại bữa tiệc chúc mừng sau lễ ký kết, ánh mắt cô trở nên xa xăm, mơ màng.

Tiếng dương cầm du dương, dưới ánh đèn thủy tinh màu vàng nhẹ nhàng, khách mời có mặt với trang phục đẹp đẽ và lịch sự.

Vì từ chối các đơn vị truyền thông đến tham gia nên không khí trong hội trường rất thoải mái. Ngoài toàn bộ nhân viên của Tranh Tinh còn có rất nhiều khách mời góp mặt, có lẽ không nên gọi đây là bữa tiệc chào đón sự xuất hiện của Secret mà nên hiểu đây là bữa tiệc đón chào năm mới của Tranh Tinh.

Tô Á Nam đương nhiên là trung tâm của toàn hội trường, thu hút sự chú ý của những người mới đến. Cô có tính cách vui vẻ hoạt bát và rất có duyên, có thể thoải mái nói chuyện với bất kỳ ai. Xung quanh chỗ cô đứng tụ tập nhiều người, là nơi náo nhiệt nhất hội trường.

Lâm Mặc hoàn toàn ngược lại với cô.

Lâm Mặc không thích hội họp như thế này, có thể trốn được là cô trốn ngay, nếu có tham gia cô cũng cố giấu mình ở một góc khuất nào đó, hờ hững nhìn sự xa hoa xung quanh mình. Tối nay cũng vậy, cô cầm một ly rượu vang đứng dựa vào ban công, bề ngoài như đang thưởng thức hương vị của rượu, thực ra trong lòng cô nghĩ đến những điều rất xa xôi.

Giang Hạo Vũ đứng ở rất gần đó, tình cờ đối diện với cô, ánh mắt nhìn cô không rời.

Đứng bên cạnh đang nói chuyện với anh là tổng giám đốc Tạ, nhà biên kịch Bản của hãng phim Trí Thần, ngoài ra còn có Trương Như là người quản lý được công ty cử đến tiếp chuyện. Anh vừa nói chuyện với họ vừa để ý đến cô.

Lâm Mặc không hề nhìn anh, nhưng hoàn toàn có thể cảm nhận được ánh mắt nồng cháy đủ để thiêu đốt cô của anh. Trong giây phút đó, cô vô cùng muốn biết vì sao đột nhiên anh lại đến Trung Quốc tham gia vào làng giải trí và muốn trở thành một nghệ sỹ. Trước đây anh là một người hay xấu hổ, e thẹn, thường bị cô...không, bị Chung Nhã Tuệ trêu cho đỏ mặt tía tai. Đó là quãng thời gian Chung Nhã Tuệ vui vẻ nhất, bởi vì cô có thể nhìn thấy vẻ bối rối trong ánh mắt và nụ cười đầy yêu thương của anh...

Dừng lại được không? Xin hãy dừng lại, không được nghĩ đến nữa. Cô đã đưa ra quyết định. Mười năm trước cô đã quyết định từ bỏ tất cả, cô là Lâm Mặc, không còn bất kỳ quan hệ nào với Chung Nhã Tuệ nữa.

Nhìn thấy Trương Như bước lại gần, ra hiệu cho cô tham gia nói chuyện với họ nên cô chủ động bước tới. Giây phút chào hỏi đã đến rồi, trong lòng cô không muốn nhưng không còn cách nào khác, thế giới này vốn dĩ không để cho người ta muốn làm thế nào thì làm, con người trong trần thế chỉ biết thuận theo mà thôi.

"Xin chào giám đốc Tạ, bắt đầu từ ngày hôm nay, tôi là trợ lý của Secret, có vấn đề gì ông có thể dặn dò tôi." Nở một nụ cười xinh đẹp nho nhã, cô không dám nhìn Giang Hạo Vũ nên đành chọn cách tặng lời.

Tổng giám đốc Tạ rất vui vẻ chào hỏi cô: "Tranh Tinh đột nhiên cử cô đến đây, Á Nam không tức giận đến mức nhảy dựng lên sao?"

Lâm Mặc liếc nhìn Tô Á Nam đang nói chuyện vui vẻ với vài đạo diễn nổi tiếng, ánh mắt trở nên dịu dàng. Cuối cùng Á Nam cũng hiểu rồi, cho dù trong lòng cảm thấy không hài lòng cô ấy cũng không thể để lộ ra trong hoàn cảnh như thế này."

"Á Nam đã rất thành công rồi, Tranh Tinh lại bồi dưỡng được thêm một nhóm thiên tài. Huống hồ, Secret là sự hợp tác điện ảnh với Trí Thần, đối với sự phát triển của họ mà nói, giống như hổ mọc thêm cánh, không muốn nổi tiếng cũng không được."

Cô không hề giấu những cống hiến của mình đối với công ty, đây là vấn đề tất cả mọi người đều quan tâm, sự khiêm tốn có thể trở thành giả tạo. Khi cô đề nghị cấp trên cho cô hướng dẫn người mới, cô đã tuyên bố nhất định sẽ cố gắng giúp họ nhanh chóng trở nên nổi tiếng và thành công. Làng giải trí giờ đây không còn giống như tám năm trước nữa, nổi tiếng là một việc rất dễ dàng còn ổn định là một điều càng ngày càng khó.

Nhưng điều đó không cần cô phải suy nghĩ, chỉ cần họ thành công là cô có thể lui về phía sau, quay về bên cạnh Tô Á Nam, có lẽ, nên lui về một nơi nào đó xa hơn nữa, về một nơi mà Giang Hạo Vũ không thể xuất hiện.

Tổng giám đốc Tạ thấy sự tự tin của cô, ông cảm thấy vô cùng vui mừng, nâng ly rượu chạm cốc với cô.

"Được, đợi đến khi nào Secret thành công, chúng ta lại cạn ly."

Không khí rất ấm cúng, hương rượu vang vương vấn khắp người, Lâm Mặc đột nhiên nhớ đến trà hoa quế cô vẫn thường xuyên uống. Giả vờ như không để ý nhìn sang Giang Hạo Vũ, anh có biết ý nghĩa của hoa quế không? Anh không biết bởi ở Singapore có rất ít hoa quế. Nhưng ở Hàng Châu, hoa quế là loài hoa biểu tượng cho thành phố, vào mùa hè, dạo bước trên các con phố của Hàng Châu đều có thể ngửi thấy mùi hương hoa quế ngọt ngào, tự nhiên trong lòng cũng có một cảm giác ấm áp dịu dàng. Vì thế, hoa quế là nhân chứng cho tình yêu của bố mẹ cô, từ khi đến Hàng Châu, cô không thể rời xa hoa quế.

Ngôn ngữ của hoa quế cuốn hút mọi người. Hơi thở của anh luôn phảng phất trên người cô. Có lẽ anh không thể biết được điều đó. Quên lãng, không hẳn như vậy, đặc biệt là khi cô cầm một tách trà hoa quế, cô thường nhớ đến anh và cảm thấy vô cùng đau khổ, cảm giác ngày ngày giày vò cô, có lẽ cho đến khi cô rời bỏ thế giới này.

Cảm thấy có người chạm vào tay mình, cô giật mình quay về thực tại, nghe thấy Trương Như nói: "...Với năng lực của Lâm Mặc, hoàn toàn có thể đảm nhận vai trò người quản lý cho Secret, nhất định tôi sẽ đề nghị công ty, dù sao mọi việc cụ thể đều do cô ấy giải quyết, tôi chẳng qua chỉ là người đứng tên mà thôi."

Lâm Mặc bắt tay Trương Như, tay cô lạnh như băng.

"Chị Trương, chị hiểu em mà, em không làm người quản lý được." Giọng nói của cô rất hay, dịu dàng nhưng kiên quyết.

Đây là nguyên tắc của cô, cô đã nói rõ ràng với cấp trên rồi. Trợ lý là công việc vất vả nhất nhưng cô luôn kiên trì suốt tám năm qua. Từ trước đến giờ cô không tính toán nhiều, chỉ chuyên tâm làm công việc bận rộn của mình mà không biết mệt mỏi. Dần dần, người quản lý của Tô Á Nam mất đi giá trị của mình, đành chuyển sang làm cho nghệ sỹ khác, chỉ còn

mang danh nghĩa là người bên cạnh Á Nam mà thôi. Bây giờ, cô chuyển sang làm trợ lý cho Secret, tình hình vẫn như trước không có gì thay đổi.

Sắc mặt Trương Như có vẻ khó coi vì tự nhiên rơi vào hoàn cảnh khó xử. May mà anh Bản khéo léo chuyển chủ đề mới giúp mọi người thoát ra khỏi tình huống đó.

"Lâm Mặc, tôi có một kịch bản rất hay, là trọng điểm của Trí Thần năm nay, cô giúp tôi xem có diễn viên nào phù hợp, nhân vật nam chính có thể là Giang Hạo Vũ."

"Đây là trách nhiệm của anh và đạo diễn, tôi chẳng qua chỉ là trợ lý mà thôi."

"Tôi tuyệt đối tin vào con mắt của cô, sau này cô chuyển sang làm phim tôi cũng không ngạc nhiên. Ai cũng biết các kịch bản phim của Á Nam đều có sự giúp đỡ của cô, số lượng người xem rất lớn. Đặc biệt là bộ phim năm trước được xếp hạng nhất trong cả năm."

"Vậy được rồi, tôi sẽ cố gắng đưa ra ý kiến, đồng ý hay không là tùy vào đạo diễn." Lâm Mặc cảm thấy hơi nhạt nhẽo, lần nào gặp gỡ cũng lặp đi lặp lại những câu như vậy.

Nói chuyện một hồi, tổng giám đốc Tạ và anh Bản gặp mấy người bạn cũ nên rời đi.

Trương Như đi vào nhà vệ sinh.

Lâm Mặc cũng muốn đi cùng Trương Như nhưng bị Giang Hạo Vũ gọi một tiếng ngăn bước chân của cô.

"Cô Lâm..."

Lâm Mặc quay đầu nhìn, thấy Giang Hạo Vũ đang không biết phải nói gì tiếp theo, kiên quyết quay lại chỗ anh.

Cô nâng ly rượu trong tay cùng anh rồi uống cạn, sau đó mới nói: "Sau này gọi tôi là Lâm Mặc được rồi. Làm diễn viên không phải dễ dàng, xin chúc anh thành công. Nhưng tôi hy vọng khi làm việc, anh nhất định phải thật chuyên nghiệp, không được có quá nhiều những tình cảm cá nhân."

Cô không hề bất ngờ khi thấy ánh mắt lưu luyến của anh trở nên lạnh lẽo rồi chuyển thành tức giận.

"Cô đang cảnh cáo tôi sao? Bởi vì chuyện xảy ra lúc này?"

Đúng, cô đang cảnh cáo anh. Làm cho anh tức giận cũng tốt, còn hơn để anh ấy băn khoăn trong lòng. Cô đã quyết định sẽ kiên trì đến cùng, chỉ cần một mình cô khổ tâm là được, anh không cần phải biết.

Loading...

Lâm Mặc không nói gì, cười lạnh lùng rồi quay người bước đi. Cô chào Trương Như một tiếng, mượn có một nên về nhà trước, sau đó đứng bên cạnh cửa sổ phòng ngủ, muốn nhờ gió lạnh làm lắng dịu những kích động xuất hiện trong lòng cô suốt cả buổi tối nay.

Đáng tiếc rằng, hậu quả trực tiếp nhất là cô bị mất ngủ, trở mình liên tục trên giường. Cô thường xuyên ngủ không ngon, một ngày ngủ ba bốn tiếng là nhiều rồi. Nhưng cô vừa mới thoát ra khỏi một công việc bận rộn, ngày mai lại lao vào một công việc bận rộn mới, nếu không ngủ được, e rằng cô sẽ không trụ nổi. Không còn cách nào khác, cô đành ngồi dậy, mặc quần áo và lái xe đi trong gió tuyết.

Cô đến một nơi đặc biệt, một khu dân cư yên tĩnh ở Phố Đông, trong đó có nhà của Chương Vận.

Sau khi gõ cửa, cô thấy Chương Vận đang ngáp nên cảm thấy hơi xấu hổ.

"Xin lỗi, em lại đến làm phiền rồi."

Chương Vận không hề ngạc nhiên, nghiêng người để cô bước vào rồi khóa cửa lại.

"Em về rồi à? Không phải đã đồng ý với chị sẽ nghỉ ngơi một thời gian rồi sao? Vì sao lại nhận công việc mới?" Chương Vận xem tin tức trên ti vi buổi tối nên biết chuyện, trong lòng cảm thấy không hài lòng.

Từ trước đến giờ cô chưa gặp bệnh nhân nào kỳ quặc như vậy, không cần trị liệu cũng được, là một bác sỹ tâm lý, cô cũng không quan tâm. Cô nhớ là trước khi Lâm Mặc chuẩn bị cùng Tô Á Nam đi tuyên truyền khắp cả nước, cô đã đề nghị với cô ấy là sau giai đoạn đó cần phải nghỉ ngơi thật tốt, nếu không bệnh tình của cô ấy sẽ trở nên nghiêm trọng. Nhưng cô ấy không hề coi đó là vấn đề, đang bận rộn vẫn lên kế hoạch để bận rộn không ngừng.

"Nếu ngừng lại bệnh tình của em mới càng ngày càng nghiêm trọng."

Lâm Mặc ngồi lên chiếc ghế sofa của Chương Vận, thở dài.

Nghe nói những bệnh nhân mắc chứng trầm cảm, điều họ không thích nhất là phòng khám của bác sỹ tâm lý, họ luôn cảm thấy sợ hãi giống như là sẽ bị lấy mất một điều gì đó rất quan trọng. Nhưng cô là một ngoại lệ. Cô rất thích cảm giác khi ở nhà Chương Vận cho dù để thuận tiện, Chương Vận bố trí nhà của mình thành một phòng chữa bệnh để tiến hành trị bệnh tại nhà.

Vẫn còn nhớ lần đầu tiên đến chỗ Chương Vận, sức khỏe của cô đang rất nghiêm trọng. Cô không hiểu mình bị làm sao, không kiểm soát được hành vi và suy nghĩ của mình, hàng ngày luôn cảm thấy máu chảy rần rật trong huyết quản. Những biện pháp cô tự nghĩ ra để khống chế bản thân dần dần

không còn hiệu quả nữa, cô rất sợ lúc nào đó không cẩn thận cô có thể tự giết mình.

Sự xuất hiện của Chương Vận giống như một cơn mưa tưới thấm đâm sinh mệnh khô cằn của cô.

Chương Vận gặp cô khi cô phát bệnh và có thể chẩn đoán rõ ràng cô mắc bệnh gì. Cô cho cô uống hai viên thuốc nhỏ thần kỳ, sau đó dạy cách thở và cách thư giãn giúp cô dần dần bình tĩnh trở lại. Sau đó, Chương Vận trở thành bác sỹ của cô.

Nhưng cô không hề phối hợp với bác sỹ để trị liệu, cô đến đây chỉ có hai việc, lấy thuốc và ngủ.

"Là bạn của em, chị chỉ có thể nói không biết phải làm gì cho em mới được, là bác sỹ của em, chị cảm thấy em đã không còn thuốc chữa."
Chương Vận đặt một cốc nước trên bàn, ôm lấy gối ngồi đối diện với cô.

"Em đã sớm không còn thuốc chữa rồi, bây giờ chẳng qua là sống cho qua ngày mà thôi."

Cô ngẩng đầu nhìn Chương Vận, nửa như mỉm cười nửa như không, lời nói thốt ra không biết là thật hay là dối.

Chương Vận lườm cô, tay ôm lấy đầu tỏ thái độ không thể chịu nổi cô nữa, trong lòng thầm thở dài.

Chứng trầm cảm của Lâm Mặc rất nghiêm trọng, những người ở trong tình trạng như vậy, không chỉ bị tinh thần phân liệt mà còn có thể tự sát. Điều làm cho cô ngạc nhiên là, ý chí của Lâm Mặc rất mạnh mẽ, có thể kiềm chế mọi cảm xúc của mình, những lúc thực sự không kiểm soát được, cô chỉ cần hai viên thuốc là có thể chống chọi.

Cô không biết vì sao cô ấy có thể làm được như vậy, không biết đã có điều gì không hay xảy ra với cô ấy trong quá khứ, không biết trong lòng cô ấy đang nghĩ gì. Quan hệ giữa họ là bác sỹ và bệnh nhân, cũng có thể coi là quan hệ bạn bè, cô ấy có những đặc quyền ở chỗ cô mà những bệnh nhân khác không thể nào có được, chỉ cần cô ấy đến, tất cả mọi thứ ở đây đều mở rộng cửa chào đón, ngay cả trong thời tiết như thế này, ngay cả trong thời gian đêm hôm khuya khoắt như thế này.

Có thể nói cô hơi nuông chiều Lâm Mặc. Trong thời gian tám năm quen biết nhau, kể từ khi cô ấy học xong đại học đến Thượng Hải tham gia làng giải trí cùng Tô Á Nam, cô nhìn thấy cô ấy dần dần trưởng thành, nhìn thấy bệnh của cô ấy càng ngày càng nặng mà không thể có bất kỳ cách nào. Tất cả các biện pháp đã áp dụng, thậm chí cô còn ngầm áp dụng biện pháp thôi miên nhưng đều không có tác dụng, trái tim của Lâm Mặc giống như một bức tường đồng vững chắc, không chịu hé lộ bất kỳ thông tin gì. Ngay cả lần cô thôi miên, cô ấy chỉ khóc mà không nói gì.

Bây giờ cô đã quen rồi, quen với việc Lâm Mặc như một cô em gái thỉnh thoảng đến quấy rầy cô.

Chương Vận đưa Lâm Mặc đến phòng làm việc, mang chăn ấm đến giường bệnh. Lâm Mặc thích chiếc giường này, nằm trên đó cô ngủ rất ngon.

Trước khi ra khỏi phòng, cô không đành lòng hỏi một câu: "Muốn nói chuyện không?" Ý nghĩa của từ nói chuyện này đương nhiên không chỉ có nghĩa nói chuyện tầm phào đơn giản.

Khi cô chuẩn bị nhận được một câu trả lời phủ định để quay về phòng đi ngủ thì nghe thấy Lâm Mặc nói: "Có."

Cô hơi ngạc nhiên, không còn chút cảm giác buồn ngủ nào nữa, vội vàng quay lại phòng làm việc, không bật đèn mà chỉ thắp một cây nến thơm.

Nhưng khi ngồi xuống chiếc ghế làm việc của mình rồi đợi một hồi lâu vẫn không thấy Lâm Mặc nói gì, cô thầm nghĩ không biết Lâm Mặc đã ngủ chưa? Vừa rồi có phải là mình nghe thấy một câu nói mơ không?

Đúng lúc đó, cô nghe thấy một tiếng thở dài nhẹ nhàng sau đó là giọng nói dịu dàng của Lâm Mặc. Cô nói: "Anh ấy đến rồi, anh ấy đến Thượng Hải rồi."

Ai? Ai đến? Chương Vận rất tò mò nhưng không dám hỏi, cô sợ nếu cô nói gì đó, Lâm Mặc sẽ không bộc bạch tâm sự gì nữa.

Sau đó là một khoảng thời gian yên lặng kéo dài, Lâm Mặc đột nhiên hỏi: "Chương Vận, chị có tin vào số mệnh không?"

Chương Vận thở dài đáp: "Theo tâm lý học mà nói, số mệnh là một loại bệnh thái, đem tất cả mọi thất bại và bất hạnh của một người đổ lỗi cho số mệnh, hậu quả trực tiếp là sẽ làm cho người ta u uất, buồn bã, lo lắng bất an và làm tổn thương đến tinh thần."

Lâm Mặc cười, nụ cười của cô trong ánh sáng nến rất mơ hồ, ngay cả giọng nói của cô cũng vậy.

"Vốn dĩ em không tin, nhưng anh ấy đến rồi nên em tin."

"Em và anh ấy, đó là số mệnh."

Một cảm giác thương xót xuất hiện trong lòng, Chương Vận phát hiện ra mình đang khóc. Khi còn trẻ cô đã là thạc sỹ tâm lý học, có kiến thức rất vững về tâm lý, cô cũng đã gặp rất nhiều bệnh nhân.

Nhưng không có một người nào khiến cho cô rơi nước mắt, cô khóc vì cô gái yếu ớt mà luôn cố gắng tỏ ra kiên cường đang nằm bên cạnh cô, .

Cô rất muốn đứng lên đến bên hỏi Lâm Mặc, hy vọng rằng sẽ giúp cô ấy khỏi bệnh.

Nói cho cô biết người đó là ai, nói cho cô biết vì sao cô ấy mắc bệnh tâm lý như vậy. Nhưng cô vừa đứng lên thì phát hiện ra, Lâm Mặc đang nhắm mắt và thở đều đều.

Cô ấy đã ngủ rồi.

YÊU ANH LÀ ƯỚC NGUYỆN CẢ ĐỜI KHÔNG HỐI TIẾC

Trúc Tâm Túy
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Bí Mật

.....Cô là một người phụ nữ đầy bí ẩn với vẻ ngoài lạnh lùng che giấu một linh hồn vô cùng yếu ớt.

Mùng 2 tháng 1, trời rất đẹp, sau đêm mưa tuyết bầu trời trong xanh, dường như lòng người cũng vì thế mà sáng bừng lên.

Làng giải trí cả năm không nghỉ ngơi, càng đến ngày lễ tết càng bận rộn, những người mới đến cũng không phải là ngoại lệ.

Giang Hạo Vũ đi cùng xe với Liễu Vân Dật đến công ty. Trong ba người, Bách Vũ Trạch là người Thượng Hải gốc, ngay cả học đại học cũng học ở đây. Mặc dù Liễu Vân Dật đi du học nhiều năm nhưng nhà ở Thượng Hải, vì thế, chỉ có Giang Hạo Vũ là từ xa đến, hơn nữa lại là người nước ngoài.

Công ty giúp anh thuê một ngôi nhà gần nhà Liễu Vân Dật nên Liễu Vân Dật quan tâm đến anh hơn.

Các công ty giải trí giống như họ rất nhiều, hầu hết đều không nghỉ ngơi, vì vậy, vừa bước vào cửa đã không có cảm giác gì khác lạ so với những ngày làm việc bình thường, trong phòng có rất nhiều nhân viên đang làm việc.

Giang Hạo Vũ vừa nói chuyện với Liễu Vân Dật về những thay đổi của Thượng Hải, vừa cúi đầu nhìn lên giày của mình. Những gì Liễu Vân Dật nói chỉ truyền đến tai anh rồi lại bay đi, anh không biết anh ấy đang nói gì. Đầu óc của anh chỉ lưu lại hình ảnh của một người, từ tối qua đến giờ vẫn chưa xóa bỏ được.

"Ồ, lại thêm một người nữa, mau xem thôi!" Gần đó có giọng nói quen thuộc, anh quay đầu lại, nhìn thấy Hiếu Yến và A Mẫn làm ở bộ phận truyền truyền.

Hai người bọn họ cười thầm, đi rất chậm về phía thang máy. Lúc này, ngay cả Liễu Vân Dật cũng kéo anh đứng lại, ra hiệu cho anh nhìn về phía trước.

Anh hoang mang quay đầu lại nhìn, chỉ thấy có một mình Lâm Mặc đang đứng đợi thang máy. Không, không phải chỉ có một mình cô, nhưng trong mắt anh, chỉ có hình ảnh yếu ớt đến mức gió có thể thổi bay mất của cô. Hình ảnh này rất nhanh nhập vào hình ảnh một người khác luôn tồn tại trong suy nghĩ của anh, dần dần biến thành một người.

Vì sao lại như vậy? Người anh đã nghĩ đến cả đêm không phải là Chung Nhã Tuệ sao? Vì sao lúc này lại biến thành Lâm Mặc? Mặc dù trông họ rất giống nhau, nhưng rõ ràng không phải là một, anh đã nhận thấy rõ điều này trong lần nói chuyện ở bữa tiệc. Chung Nhã Tuệ cười rất ngọt ngào, Lâm Mặc không có; Chung Nhã Tuệ có cá tính hoạt bát, Lâm Mặc không có; Chung Nhã Tuệ có mái tóc đen dài rất đẹp, Lâm Mặc không có; Chung Nhã Tuệ có thân hình đẹp như búp hoa mới nướ, Lâm Mặc cũng không có. Vì thế, Lâm Mặc không thể là Chung Nhã Tuệ được.

Cô đứng ở chỗ trong cùng gần thang máy, yên lặng nhìn vào nút bấm, chiếc áo khoác màu đen ôm lấy thân hình gầy yếu nhưng không hề giấu đi khát vọng tồn tại trong cô. Giang Hạo Vũ nhận thấy, tất cả mọi người xung quanh cố giữ khoảng cách với cô, cho dù đứng chen chúc cũng không dám bước đến gần cô. Trên người cô toát ra vẻ hơi khó gần mà tối qua anh đã cảm nhận được.

"Cô ấy luôn cô độc vậy sao?" Bất giác anh thốt lên câu hỏi.

Hiếu Yến và A Mẫn ngơ ngác nhìn nhau, nhất thời không hiểu vì sao anh lại cảm thấy thế, nhưng rất nhanh họ không để ý đến điều đó nữa, nói nhỏ về bí mật: "Điều đó không quan trọng! Mau nhìn xem, người đàn ông đó đang bước đến gần cô ấy."

Lúc này Giang Hạo Vũ mới để ý, có một người đàn ông mặc một bộ comple phẳng phiu, tay cầm một bó hoa hồng đẹp tuyệt đang do dự đứng phía sau Lâm Mặc. Có vẻ như đã hạ quyết tâm, bước từng bước đến bên Lâm Mặc, anh ta mở miệng nói nhanh điều gì đó, căng thẳng cầm chiếc cà vạt đã thắt cẩn thận của mình. Còn Lâm Mặc, vẫn với dáng vẻ thất thần như cũ, hoàn toàn không có phản ứng gì.

Lúc này, thang máy đã xuống đến nơi, Lâm Mặc bước vào thang máy mà không có ai vào cùng, người đàn ông cầm hoa vẫn bối rối đứng nguyên ở đó cho đến khi cửa thang máy đóng lại rồi bực bội vứt bó hoa vào thùng rác và quay đầu bỏ đi. Mọi người đứng cạnh thang máy che miệng cười thầm.

"Đây đã là lần thứ hai mươi chín trong năm nay rồi."

"Cái gì mà năm nay, chị nên tính lại từ đầu mới phải."

"Ồ, đúng đúng đúng, đã sang năm mới rồi. Thế thì là lần đầu tiên trong năm mới. Sức cuốn hút của chị Lâm Mặc thật là lớn!" Hiếu Yến nói về ngưỡng mộ, A Mẫn gõ đầu cô, tỏ vẻ không cần phải hâm mộ như thế, họ mãi mãi không thể như Lâm Mặc được.

Giang Hạo Vũ và Liễu Vân Dật không hiểu cách nói chuyện đầy ẩn ý của hai người đó nhưng thấy vô cùng tò mò.

"Cô ấy có rất nhiều người theo đuổi sao?" Liễu Vân Dật hỏi.

"Đó là điều đương nhiên, chị Lâm Mặc là người đẹp nhất của Tranh Tinh, có vô số người theo đuổi. Đáng tiếc là chị ấy không hề để ý đến ai, một lòng một dạ chuyên tâm giúp chị Á Nam mọi việc. Lúc bọn em vừa đến còn

nghĩ rằng hai người bọn họ có quan hệ đồng tính cơ! Nhưng qua một thời gian mới hiểu hoàn toàn không phải như vậy. Hai người ấy cùng nhau lớn lên và là bạn rất thân của nhau." Hiểu Yến chỉ vào người đàn ông bị từ chối, cười giễu cợt rồi nói: "Đàn ông, cái gì càng không thể có được thì càng muốn có, người ta không có được cái gì lại nghĩ rằng mình nhất định phải có được. Vì thế, không ngừng có người muốn thử rồi không ngừng có người gặp thất bại, cuối cùng, những lời đồn đại đàm tiếu đều từ những người đàn ông này bày đặt. Nào là được bao, nào là biến tính, nào là đồng tính luyến ái! Nhưng chị Lâm Mặc không để tâm đến những điều này, họ có tức giận cũng chỉ khiến chị ấy thấy buồn cười mà thôi, khổ thật!"

Trong lòng Giang Hạo Vũ đột nhiên cảm thấy hơi bực bội, anh trầm ngâm không nói gì.

"Người đẹp nhất vì sao chỉ là một trợ lý?"

Trong khoảng thời gian ngắn gặp Lâm Mặc tối qua, Liễu Vân Dật đã đặt ra câu hỏi đó. Mặc dù Lâm Mặc rất gầy nhưng lại có vẻ đẹp khiến cho người khác phải kinh ngạc. Cô có khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt có hồn, mái tóc ngắn rất cá tính và một vẻ ngoài lạnh lùng. Không thể phủ nhận, người như cô có một sức cuốn hút khiến cho người đi qua ai cũng phải ngoái đầu lại nhìn không rời mắt. Thực sự Liễu Vân Dật thích các cô gái ngọt ngào nhưng cũng bị vẻ đẹp của cô lôi cuốn, không thể không nhìn ngắm cô. Chẳng trách những người đàn ông đó lại cố chấp như vậy, một người phụ nữ quá đẹp như thế lại có một tính cách đặc biệt, không hề làm gì mà có thể làm đảo lộn sự bình yên của thế gian này.

Đột nhiên anh nghĩ đến câu thành ngữ "hồng nhan bạc mệnh" nên cảm thấy bất an.

Nhưng điều khiến anh thấy rất lạ là cô ấy làm việc trong làng giải trí mà không hề được đề nghị xuất hiện trước công chúng, thật là khó hiểu.

A Mẫn tỏ vẻ bí mật tiến sát lại gần họ nói nhỏ: "Các anh là người mới nên không biết, chị Lâm Mặc có thể được coi là bậc lão thành của công ty rồi. Nghe nói tám năm trước, Tranh Tinh chỉ là một phòng làm việc nhỏ mà thôi, kết hợp với đài truyền hình tổ chức một cuộc thi ca nhạc để ký kết với người đứng đầu. Chị Á Nam nổi tiếng từ cuộc thi đó, nhưng chị ấy không phải là người đứng đầu. Các anh biết người đứng đầu là ai không?"

Giang Hạo Vũ và Liễu Thần Dật đồng thời nghĩ tới Lâm Mặc và càng cảm thấy sự việc khó hiểu hơn.

"Chính là chị Lâm Mặc, chị ấy đã nhường cơ hội ký kết với Tranh Tinh cho chị Á Nam, hình như có nói là không muốn làm nghệ sỹ, sau đó luôn luôn làm trợ lý bên cạnh chị Á Nam. Tranh Tinh có vị trí như bây giờ, không thể phủ nhận công lao của chị Á Nam rất lớn, chị ấy không ngừng nổi tiếng trong làng giải trí, bọn em cũng nhờ đó mà phát triển theo. Nhưng trong công ty không ai không hiểu, chị Á Nam có thể thành công như thế là dựa vào năng lực của chị Lâm Mặc. Vì thế, nhất định không được xem thường chị Lâm Mặc, ở công ty, địa vị của chị ấy cao hơn cả tổng giám sát Văn, ngay cả cấp trên cũng phải nể chị ấy. Tương lai của các anh nằm trong tay chị ấy, hãy đợi đến ngày thành công và nổi tiếng nhé!"

Có thật cô ấy là một người giỏi giang như vậy không? Nhưng vì sao lại chỉ là một trợ lý mà thôi.

A Mẫn nhớ ra vẫn chưa trả lời câu hỏi chính nên nói thêm: "Nói ra, vì sao chị Lâm Mặc chỉ là trợ lý, em chỉ biết ngay từ đầu chị ấy đã thỏa thuận với cấp trên như vậy, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì có lẽ chỉ mình chị ấy biết."

Bốn người cùng trầm ngâm suy nghĩ, bước ra khỏi thang máy hướng về phòng thu âm.

Vào tới cửa đã nhìn thấy Lâm Mặc bước ra từ phòng làm việc của Văn Bác, vừa lật một file tài liệu vừa bước về phía phòng mình.

Hiếu Yến có vẻ vô cùng ngưỡng mộ nói: "Phòng làm việc đó là phòng tốt nhất của công ty, có thể ngắm cảnh đẹp hai bên sông Hoàng Phố, nếu mà được ở vị trí của chị Lâm Mặc thì cả cuộc đời này em vô cùng mãn nguyện."

"Chị mơ đấy à!" A Mẫn không nể nang tỏ vẻ coi thường, rồi cười hi hi và vội vàng chạy đi.

Liễu Vân Dật nhìn về phía cánh cửa phòng đóng kín, mỉm cười nói với Giang Hạo Vũ: "Vận may của chúng ta không tồi, nhưng hình như cô ấy không thích người đẹp trai, tốt nhất là anh không nên tìm hình ảnh dấu tích của người yêu cũ ở cô ấy nữa."

"Đâu có." Bị nói trúng tim đen, mặt Giang Hạo Vũ hơi đỏ lên, vội vàng tránh ánh mắt có vẻ như đang giấu cợt của Liễu Vân Dật, không biết phải nói như thế nào.

Bớt chú ý đi một chút sao? Tạm thời anh không tìm được đáp án cho câu hỏi này. Dường như anh lạc vào trong một đám sương mù, không nhìn rõ được phương hướng. Anh bắt đầu nghi ngờ không biết quyết định của mình có phải là sai lầm không, có lẽ anh không nên đến Trung Quốc, cũng không nên tham gia vào làng giải trí, rốt cuộc vì sao anh lại đến đây? Hình như anh cũng không nhớ rõ nữa.

Đúng lúc đó, Bách Vũ Trạch cũng đến, ba người được đưa đến phòng làm việc của Secret.

Trương Như bước vào, nhưng không thấy Lâm Mặc đâu.

"Tôi cũng không nói lòng vòng làm phiền mọi người lâu. Trên danh nghĩa tôi là người quản lý cho các anh nhưng mọi công việc cụ thể đều do Lâm Mặc sắp xếp, mong mọi người phối hợp tốt với cô ấy. Nhưng các anh luôn luôn phải nhớ nói năng và hành động hết sức thận trọng, việc gì cũng cần phải bàn với Lâm Mặc, cô ấy đồng ý thì mới làm. Là một minh tinh,

không chỉ có ánh hào quang bề ngoài, trong đó còn có nhiều gian khổ, chỉ khi các anh thực sự trải qua mới có thể hiểu được. Các anh nên cảm thấy may mắn vì Lâm Mặc là một trợ lý rất tốt, có sự giúp đỡ của cô ấy, các anh có thể tránh được rất nhiều đường vòng của những người mới đến khác. Các anh đã hiểu cả chưa?"

Ba người gật đầu, không hện nhau mà đều cảm thấy có đôi chút căng thẳng với tương lai rạng rỡ đang bày ra trước mắt.

Nhưng sau khi Trương Như đi khỏi, họ ngồi trong phòng cả buổi sáng mà không thấy có ai quan tâm để ý đến họ, ngay cả người phụ trách mọi công việc liên quan đến họ là Lâm Mặc cũng không xuất hiện. Nhìn qua bức tường làm bằng kính trong suốt, họ có thể thấy mọi người trong công ty đều bận rộn, các nghệ sỹ khác đang đứng dưới ánh đèn sân khấu, còn họ bị bỏ rơi trong căn phòng nhỏ hẹp, những hưng phấn ban đầu dần dần biến mất.

"Cắt, đây là cái được gọi là đầu tư trọng điểm với số tiền lớn sao?" Bách Văn Trạch rút tai nghe ra khỏi tai, nói chua chát, có vẻ như cậu sốt ruột không chịu nổi nữa.

Liễu Vân Dật và Giang Hạo Vũ không đồng tình với ý kiến đó, chỉ nhìn nhau. Liễu Vân Dật ghé sát tai anh cười nói: "Có vẻ như tối qua anh đặc tội với cô ấy rồi nên hôm nay cô ấy mới lạnh nhạt như thế. Tôi rút lại câu nói về vận may lúc trước, tương lai có vẻ như chúng ta sẽ rất khốn khổ đấy!"

Giang Hạo Vũ không để ý đến anh, cúi đầu không nói gì, trong lòng cảm thấy trống vắng và lạnh lẽo.

Cô ấy không phải là người như vậy chứ? Lấy việc công báo thù riêng? Chẳng qua anh chỉ nhận nhầm người mà có thể phản ứng mạnh đến mức này sao? Lẽ nào chỉ vì tối qua anh ôm cô và làm cho cô bị đau tay? Hay công ty phân công việc này cho cô, vì không hài lòng mà cô trút giận lên đầu họ?

Biết bao nhiêu câu hỏi chất chứa trong óc khiến cho anh cảm thấy đau đầu.

Trong khi ba người ngồi yên lặng trong phòng với những suy nghĩ riêng, Lâm Mặc không ngừng làm những công việc đầu tiên của mình. Cô là người luôn tự nguyện mất nhiều thời gian để lên kế hoạch và sắp xếp công việc, sau khi tiếp nhận người mới cô, bắt đầu tiến hành công việc. Trong thời gian một buổi sáng, cô liên tục gọi điện thoại, hẹn thời gian với các đơn vị truyền thông, thông báo cho đài truyền hình, bàn chi tiết với người biên tập về công việc thu âm, kiểm tra kịch bản của công ty quảng cáo, xác nhận thời gian và địa điểm cho bộ phim mới với đạo diễn của Trí Thần. Những công việc phức tạp và rắc rối này trở thành vô cùng đơn giản với cô, được cô ghi chép một cách khoa học trong cuốn sổ của mình rồi nhập vào máy tính, in ra và phát cho những người có liên quan.

Mọi người đều thích làm việc với cô vì đỡ tốn nhiều công sức, cô sẽ sắp xếp mọi việc hết sức chu toàn.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, một người bước vào phòng, không chào cô mà ngồi xuống chiếc ghế đối diện bàn làm việc.

Lâm Mặc không ngẩng đầu lên, vẫn gõ bàn phím với tốc độ rất nhanh. Cả công ty Tranh Tinh chỉ có một người bước vào phòng cô mà không gõ cửa, đó là Tô Á Nam, bạn thân của cô.

Cô nghĩ rằng Tô Á Nam đến để tranh luận với cô nên cô không nói gì, cũng không ngẩng đầu lên, tỏ vẻ như không hề biết là có người bước vào.

Nhưng đợi một lát, không thấy Tô Á Nam nói gì, cô sốt ruột nên đành thôi không làm việc nữa, ngẩng đầu nhìn người đối diện.

"Rất khó mới có được một kỳ nghỉ, không phải cậu đã nói định về Hàng Châu nghỉ ngơi một thời gian, đợi qua tết sẽ đi du lịch ở nước ngoài sao? Bây giờ lại đến công ty làm gì? Làm việc cùng mình sao?"

Kỳ nghỉ của Tô Á Nam kéo dài bốn tháng, đây là lần đầu tiên cô xin nghỉ phép trong tám năm qua, cũng chỉ người có địa vị như cô mới đủ tư cách đề nghị như vậy, các nghệ sỹ khác đều cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ.

"Mình phải nhận vai diễn."

Lâm Mặc ngạc nhiên nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Tô Á Nam có vẻ như không dám tin. Bỏ kỳ nghỉ? Kỳ nghỉ này cô ấy phải đấu tranh mãi với cấp trên mới được phê duyệt, vì sao nói bỏ là có thể bỏ ngay?

"Bỏ kỳ nghỉ, mình phải nhận vai diễn. Còn nữa, mình sẽ nhận vai diễn trong bộ phim quan trọng của Trí Thần năm nay." Tô Á Nam nhấn mạnh lại một lần nữa, thoải mái ngồi trong ghế, ngắm nghía nước sơn móng tay trên tay mình.

Cô ấy vừa dứt lời Lâm Mặc đã hiểu ngay cô ấy muốn nói gì, cô ấy đã biết thỏa thuận giữa cô và cấp trên, chỉ cần Secret nổi tiếng, cô sẽ trở lại làm việc bên cạnh Á Nam. Vì thế, cô ấy chủ định sẽ đóng bộ phim này, với sự nổi tiếng của Á Nam, để giúp những người mới nổi tiếng không cần mất quá nhiều thời gian. Cô ấy biết không thể thuyết phục cô nên đã lùi một bước và có cách để đạt được mục đích của mình.

Lâm Mặc vẫn yên lặng, đột nhiên cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Tô Á Nam đã dựa dẫm vào cô quá lâu khiến cho cô cảm thấy hơi lo lắng, nếu có một ngày nào đó cô ra đi, Á Nam sẽ ra sao? Cô ấy sẽ làm gì để tiếp tục tồn tại trong làng giải trí? Quyết định rời xa cô ấy, tiếp nhận Secret là vì cô muốn tạo cơ hội để cô ấy học cách sống độc lập, đối mặt với mọi vấn đề trong làng giải trí. Nhưng cô ấy lại giận dữ cô, hủy cả kỳ nghỉ như vậy khiến cô không biết phải nói sao cho phải. Cô không phải là người đáng để dựa dẫm, chưa bao giờ là như vậy, vì ngay cả bản thân cô cũng không biết lúc nào mình sẽ đột ngột ra đi.

Tô Á Nam đang đắc ý vì biện pháp hiệu quả của mình, bỗng cô nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch như giấy của Lâm Mặc. Đột nhiên cô hoảng sợ, vội vàng đứng dậy bước đến bên nói, "Tiểu Mặc, cậu làm sao thế? Có phải là mình sai rồi không? Xin lỗi, cậu đừng tức giận được không? Được không?"

"Không sao, chỉ là gần đây mình thấy hơi mệt thôi." Lâm Mặc cúi đầu, vài lọn tóc che mất nửa khuôn mặt của cô. Một con người thép như cô chưa bao giờ kêu than đến giờ thực sự cảm thấy mệt mỏi, dường như có thể gục ngã bất cứ lúc nào, nếu đã gục ngã sẽ không bao giờ đứng dậy được nữa,

Nhìn thấy bạn thân như vậy, trong lòng Á Nam cảm thấy rất buồn.

"Tiểu Mặc, có phải mình cảm tính quá không? Mỗi lần cậu quyết định điều gì đều có lý do chính đáng của cậu, luôn luôn muốn tốt cho mình. Nhưng lần này, mình không hiểu vì sao cậu lại bỏ rơi mình? Nếu mình có làm điều gì không tốt, cậu có thể trực tiếp nói với mình, điều gì mình cũng sẽ tình nguyện sửa sai, điều gì mình cũng có thể nghe theo cậu. Tiểu Mặc, chúng ta quen nhau đã mười năm rồi! Từ trước đến giờ chưa bao giờ xa nhau, nên mình nghĩ chúng ta cũng sẽ mãi mãi như vậy, ngay cả khi đã kết hôn, lập gia đình cũng không bao giờ rời xa nhau..."

"Chúng ta không hề rời xa nhau, cùng ở một công ty, nếu có việc gì mình vẫn có thể giúp đỡ cậu."

"Không phải, không phải vậy. Không biết vì sao, khi nghe thấy cậu sẽ đi hướng dẫn người khác, trong lòng mình luôn có cảm giác cậu sẽ không trở về bên mình nữa, mình sắp mất cậu rồi. Mình cũng không biết vì sao mình lại nghĩ như vậy, nhưng đó là một cảm giác bất an. Mình tình nguyện không cần nghỉ ngơi gì cả, mình tình nguyện làm việc liên tục, chỉ cần cậu ở bên cạnh mình, mình sẽ thấy yên lòng và không sợ gì cả. Tiểu Mặc, mình biết mình không thể thay đổi quyết định của cậu, trong lòng cậu, có lẽ mình cũng giống như các đồng nghiệp khác, mình luôn cho rằng trong lòng cậu mình là một người rất đặc biệt, luôn nghĩ như vậy, nhưng mình sợ, sợ không

giống như điều mình nghĩ, sợ cậu chưa bao giờ coi mình là bạn thân..." Tô Á Nam nói không có đầu có cuối, lòng cô rối tung, tim cô có cảm giác đau đớn như bị thương. Mặc dù cô có rất nhiều bạn, nhưng người duy nhất cô trân trọng là Lâm Mặc. Quan hệ giữa người với người trong làng giải trí hư hư thật thật, thật giả lẫn lộn, cô chỉ toàn tâm toàn ý tin tưởng Lâm Mặc, yên tâm giao mọi việc của mình cho cô. Nhưng bây giờ, cô không thể xác định được Lâm Mặc có nghĩ về cô như vậy không.

Lần đầu tiên thấy Tô Á Nam sợ hãi như vậy, Lâm Mặc có vẻ không hiểu.

"Vì sao cậu lại nghĩ như vậy?"

Tô Á Nam cười đau khổ, bước đến trước cửa sổ, nhìn lên bầu trời xa xăm, cô quyết định nhân cơ hội này nói hết những điều từ lâu luôn được giấu kín trong lòng.

"Tiểu Mặc, cái gì cậu cũng tốt cả, cậu giỏi giang ưu tú như thế, tài năng như thế. Từ trước đến giờ luôn luôn là mình cần đến cậu, cậu chưa bao giờ cần đến mình, cậu chưa bao giờ cần đến bất kỳ ai. Từ khi mình biết cậu, chưa bao giờ thấy cậu tức giận đến phát khùng hay vui mừng đến mức phải reo lên, cậu luôn điềm tĩnh, dường như không điều gì có thể làm ảnh hưởng đến tâm trạng của cậu. Lúc mình thất bại, cậu không an ủi mình, lúc mình thành công, cậu không chúc mừng mình, cậu chỉ biết vùi đầu vào công việc, dọn tất cả mọi viên đá, san phẳng đường đi của mình. Có lúc mình nghĩ, liệu mình có phải là cái cớ để cậu chạy trốn điều gì đó, nếu đổi thành người khác, cậu cũng tốn công sức giúp đỡ như vậy, cũng vùi đầu vào công việc như vậy. Tiểu Mặc, chưa bao giờ cậu kể chuyện của cậu, chúng ta làm bạn của nhau đã mười năm nhưng mình không hiểu gì về cậu cả. Cậu đang trốn chạy điều gì? Rốt cuộc là cậu đang trốn chạy điều gì?"

Hóa ra, một người sống thẳng thắn vui vẻ như Tô Á Nam cũng có những cảm nhận tinh tế như thế, nhiều năm như vậy cô ấy không nói không có nghĩa là cô ấy không nghĩ gì, chỉ là Lâm Mặc không cho cô ấy cơ hội, tuy

họ là bạn thân thiết nhưng chưa bao giờ cùng nhau ngồi tâm sự, cũng chưa bao giờ kể về người bạn trai mà mình thích, thầy cô giáo mà mình ghét, những ước mơ, chuyện tầm phào, quần áo, đồ trang sức hay mỹ phẩm. Có lẽ, họ chỉ là bạn học tốt, đồng nghiệp tốt hay bạn bè bình thường mà thôi.

Lâm Mặc nhếch miệng cười lạnh lẽo.

Cô đang trốn chạy điều gì ư? Cô còn có thể trốn chạy điều gì? Cô không có gì hết kể cả chính bản thân cô, cô có gì để trốn chạy?

Rốt cuộc vẫn là lỗi sai của cô, cô đã quên mất làm thế nào để duy trì tình bạn, nghĩ rằng toàn tâm toàn ý giúp đỡ bạn là cách thể hiện thành ý của mình. Cô quên mất rằng, giữa con người với con người, quan trọng nhất là sự giao lưu, nhưng cô lại không có mong muốn được giao lưu. Tất cả mọi điều về cô đã sớm được giấu kín trong lòng và bịt kín lại, dán một chiếc tem có tên là bí mật. Điều được coi là bí mật, nếu nói ra thì không còn là bí mật nữa. Quan trọng hơn, nếu mọi người biết được bí mật này, cô sẽ không cần tiếp tục duy trì sinh mệnh của mình nữa.

"Xin lỗi." Không còn từ nào khác được thốt lên, chỉ có một câu xin lỗi. Xin lỗi, cô có quá nhiều điều không thể nói. Xin lỗi, cô không phải là một người bạn tốt, những gì cô có thể cho cô đã cho hết rồi, những điều cô không thể cho chỉ có sinh mệnh của chính cô mà thôi.

Tô Á Nam không khóc nữa, cô lấy tay lau sạch nước mắt, quay đầu nhìn Lâm Mặc, cười rất rạng rỡ.

"Không sao, tùy cậu thôi, nhưng mình sẽ không bỏ cuộc, mình mãi mãi sẽ là bạn tốt của cậu, cậu đã cho mình tất cả, mình luôn nhớ trong tim, mình quyết định sẽ từ bỏ kỳ nghỉ đến đóng phim chẳng qua vì không muốn cậu khổ như lúc đầu nữa. Tám năm mới có được một Tô Á Nam thành công, nhưng Secret không cần, một năm là đủ rồi."

"Vốn dĩ anh Bản có ý định mời cậu vào vai diễn chính, vì kỳ nghỉ của cậu nên mình đã từ chối, bây giờ có vẻ như người vui nhất sẽ là anh ấy." Lâm Mặc điềm tĩnh nói một câu tỏ vẻ đồng ý với quyết định này rồi tiếp tục dồn sự tập trung của mình vào máy tính để hoàn thành nốt kế hoạch làm việc.

Không thể phủ nhận, nghe những lời Tô Á Nam nói, trong lòng cô rất cảm động. Nhiều năm nay, bên cạnh cô chỉ có Tô Á Nam, tiếng cười và sự hoạt bát, cá tính thẳng thắn bất chấp tất cả của cô ấy...khiến cho Lâm Mặc rất ngưỡng mộ, ngưỡng mộ cuộc sống thuận buồm xuôi gió, không hề gặp trắc trở của cô ấy. Vì thế, người vốn có ý định sống ẩn mình như cô vì sự nghiệp thuận lợi của người bạn thân mà tiếp tục bước tiếp, chọn cách dấn sâu vào môi trường làm việc đầy hào quang này để giúp đỡ Tô Á Nam.

Có lẽ, khi quyết định để cô ấy học cách sống độc lập, cô đã nghĩ đến việc tình bạn giữa họ đã không còn như trước nữa. Nhưng cô không có sự lựa chọn nào khác bởi người có quyền lựa chọn luôn luôn là vận mệnh.